

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไพรมหากาฬ

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสารสัตว์ สัตว์เลื้อยคลานใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แหว่ง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ขณะนั้น มันเป็นเวลา 4 นาฬิกาเศษเล็กน้อย อีกไม่นานนักก็จะสว่าง ทุกคนจึงไม่มีใครคิดที่จะนอนต่อไป ต่างนั่งดื่มกาแฟคุยกันฆ่าเวลารอแสงตะวัน เกิดกับแกงซาช่วยกันหุงหาอาหารสำหรับมือเช้า

“ตื่นกันเสียแต่เช้ามีดอย่างนี้เลยก็ดีเหมือนกัน กว่าจะสว่างก็กินอาหารมื้อแรกเสร็จ จะได้ไม่เสียเวลา” ไชยยันต์พูด

ดาร์รินขอน้ำร้อนจากหม้อที่แกงซาต้มน้ำ เทราดลงบนผ้าขนหนู แล้วประคบซับตามใบหน้าและลำคอ หล่อนดูเหมือนจะเป็นคนที่นอนน้อยที่สุด เซซฐาบรรจุกะสุนเพิ่มเติมเต็มอัตราศึกแทนนัดที่ยิงเสียออกไปลงในปืนประจำมือของเขา มองไปทางพรานใหญ่ด้วยความเชื่อถือศรัทธาเต็มที่

ขณะที่เขาอยู่ยามและเสือตัวนั้นย่องกริบบเข้ามา เขาเข้าใจว่าคงมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้สึกตัวและเตรียมรับมือกับมันฐานะยามระวังเหตุ คิดไปไม่ถึงเลยว่า รพินทร์ผู้ซึ่งนอนหลับอยู่ จะรู้สึกตัวตื่นขึ้นทันต่อเหตุการณ์นั้นด้วย มันเท่ากับ

เป็นการพิสูจน์ได้อย่างแจ่มชัดที่สุดว่า สัญชาตญาณพรานของ
รพินทร์ควรแก่การไว้วางใจได้แน่นอนเพียงใด ในอาณาจักร
ปาดงพงไพรนี้ รพินทร์ยอมเป็นหลักประกันความปลอดภัย
ให้แก่ผู้อยู่ในความคุ้มครองของเขาได้เสมอไป แล้วก็อด
ประหลาดใจไม่ได้ในข้อที่ว่า พรานหนุ่มผู้นี้ฝึกฝนประสาทให้
เฉียบไวต่อสัมผัสของกลิ่นอายอันตรายได้อย่างไร มันเป็น
คุณลักษณะพิเศษที่พรานน้อยคนนักจะมีได้เช่นเขา

“ขอโทษที่ผมไม่ได้ปลุกคุณตอนที่เสือมันย่องเข้ามา
เพราะจะเข้าไปปลุกบอกก็ไม่ทันเสียแล้ว”

เซษฐาออกตัวเบาๆ เกรงว่ารพินทร์จะนึกตำหนิเขาที่ยิง
เสือตัวนั้นโดยพลการ ทั้งๆที่รับปากกันไว้แล้วเป็นมันเป็นเหมาะ
ว่าหากเกิดสิ่งผิดปกติใดๆขึ้น เขาจะต้องปลุกบอกพรานใหญ่

“แต่คุณก็รู้สึกตัวพอดี คงจะไล่ๆกับผมกระมัง เพราะ
พอผมลั่นไกตูมก็เห็นคุณวิ่งปราดไปตรงที่มันโผล่ออกมา”

“คุณชายทำถูกต้องแล้วครับ สำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉิน
เฉพาะหน้าอย่างนี้ ขึ้นมาแต่มาปลุกผมอยู่ เสือมันอาจจะโชน
เข้ามาใส่พวกเราคนใดคนหนึ่งเสียก่อนก็ได้ ที่ผมสั่งไว้นั้น

หมายถึงว่าหากรู้สึกตัวแน่ๆ แต่ไม่สามารถจะตัดสินใจอย่างไร
ได้ ก็ควรจะปลุกผม”

“คุณรู้สึกตัวยังงั้นนะ ก็ผมเห็นคุณนอนหลับอยู่แท้ๆ
หรือว่าคุณมีวิธีการที่ฝึกมาอย่างไร ทั้งๆที่นอนหลับอยู่ก็สามารถ
จะรู้และตื่นขึ้นทันเมื่อสัตว์มันย่องเข้ามาใกล้ ขอสัมภาษณ์สักนิด
เถอะ สงสัยมานานแล้ว มีญาณพิเศษอะไรหรือ?”

จอมพรานหัวเราะ มองดูอาการพิศวงสงสัยของนายจ้าง
ด้วยความรู้สึกขื่นๆ

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ แต่คงไม่ใช่ญาณพิเศษ
ที่เหนือธรรมชาติของมนุษย์ทั่วไปแน่ทีเดียว อาจมาจากความ
จำเจจนเคยชินเสียมากกว่า ตามปกติเมื่อนอนในป่าทุกครั้ง
ผมนอนหลับง่ายและตื่นง่าย คอยระวังตัวอยู่เสมอ และมัน
จะตื่นอยู่บ่อยๆ เสียงหรือกลิ่นอะไรที่แว่วหรือโชยมากระทบ
มันจะปลุกผมในทันที แต่ต้องหมายความว่าสภาพดีพร้อม
ร่างกายสมบูรณ์เต็มที่ ในการเข้าป่าทุกครั้ง ถ้าคราวใดผมรู้สึกว่า
ร่างกายไม่แข็งแรงพอ ผมจะไม่ยอมเข้าป่าเป็นอันขาด ดูแต่
เมื่อคราวที่ไอ้ผีโขมดลงมาเล่นงานคนของเรา ตอนที่เรากำลัง
กันอยู่ที่โปงกระทิงนั้นยังงั้นครับ คืนนั้นผมไม่สบาย ก่อนนอน

คุณหญิงก็จืดยาระงับประสาทไว้ให้ ผมหลับเป็นตายเลย
ไม่รู้สีกตัวแม่แต่นิดเดียว...”

แล้วเขาก็หยุดหัวเราะขันๆอีกครั้งหนึ่ง เอ่ยต่อมาเป็นเรื่องชวนหัวว่า ร่างกายไม่แข็งแรงพอ

“ถ้าคุณชายพบกับพรานเผ่าหนานไพรที่ผมเคยเล่าให้ฟัง คุณชายจะยิ่งแปลกใจกว่านี้ ถึงผมเองในขณะนั้นก็อดที่จะสงสัยเสียไม่ได้ คือคืนหนึ่งเราไปนอนอยู่ด้วยกันสองคนในป่าบริเวณใกล้เคียงกับเหมืองห้วยสุด ก่อนจะหลับไปด้วยกันกลางดำนัตว์ เราสัญญากันว่าให้คอยดักฟังเสียงรถยนต์ประจำเมืองที่จะวิ่งผ่านป่ามาในราวกลางดึก เพราะต้องการจะฝากซื้อเสบียงในหมู่บ้าน รถเหมืองคันนั้นหันหน้าวิ่งล่องระหว่างตัวเหมืองกับเมืองกาญจน์เป็นประจำ ราวๆสักตีหนึ่งเห็นจะได้ ผมก็ได้ยินเสียงรถยนต์วิ่งกระหึ่มได้เนิ่นใกล้กับด้านที่เรานอนอยู่ขึ้นมา ในป่ากลางดึกอย่างนั้นเสียงเครื่องยนต์ดังก้องไปหมด ผมรู้สึกตัว แต่หนานไพรนอนหลับกรนสนั่นหัวนัว ต้องเขย่าปลุกขึ้นมาแล้วพากันวิ่งออกไปดักรถ ผมถามแกว่าเสียงรถยนต์ออกดังลั่นไปทั้งป่าอย่างนั้นแกล้ไม่ได้ยินหรือ แกล้ก็สั่นหน้า บอกว่าแกล้หลับสนิท ไม่ได้ยินอะไรเลย พอดักรถฝากซื้อของเรียบร้อยแล้วเราก็กลับมานอนกันที่เก่า ผมก็นอยู่

ในใจว่า อีตาพรานเฒ่าหนานไพรนี่แกลเป็นพรานใหญ่อยู่มาได้
ยังงี้ ถึงนอนซี้ซาอย่างนี้ ชักไม่ค่อยเชื่อน้ำมนต์เสียแล้ว ทีนี้
พอตอนตีสองเห็นจะได้ ผมกำลังนอนหลับสนิททีเดียว ต้อง
ลุกพรุดขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงปืนลั่นตูมขึ้น พอลืมตาก็เห็น
หนานไพรหิ้วเม่นตัวหนึ่งเข้ามา แกลถามผมบ้างว่า เม่นมันพากัน
คลานมาเป็นฝูงไม่ได้ยินบ้างหรือกรี้ ซึ่งผมก็ไม่ได้ยินจริง ๆ
ตื่นขึ้นเพราะเสียงปืนนั่นเอง หนานไพรไม่ได้ยินเสียงรถยนต์
แต่กลับได้ยินเสียงสัตว์ตัวเล็ก ๆ เดิน ทั้ง ๆ ที่แกลนอนหลับ และ
อย่าว่าแต่เม่นเลย ต่อให้จิ้งตัวเล็ก ๆ เลื้อยเข้ามาใกล้ แกลก็ต้อง
รู้สึกตัวตื่นทันเสมอ เรื่องประสาท-สัมผัสของคนเรานี้ มันอยู่ที่
การฝึกครับ ว่าจะให้เคยชินกับสิ่งใด”

คณะนายจ้างของเขาทั้งสามพากันหัวเราะขึ้น ในเรื่องที่
เขาเล่า ดารินบอกมาว่า

“มีนิทานเล่าแกล้งหาให้ฟังได้เสมอแหละนะ นายพราน”

“นี่ไม่ใช่เรื่องนิทานครับ แต่เป็นเรื่องจริง”

“มีอย่างที่ไหน เสียงรถยนต์วิ่งเข้ามาใกล้ ๆ ไม่ได้ยิน
กลับไปได้ยินเสียงเม่นเดิน คุณถูกอีตาเฒ่าหนานไพรนั่นตุนให้

กระมัง ที่แกลังทำเป็นนอนหลับขณะที่รถคันที่จะดักฝากซื้อของ
วิ่งเข้ามาใกล้ แกชี้เกียจลุก จะหลอกให้คุณลุกขึ้นวิ่งไปดักรถ
คนเดียว”

หล่อนแย้งมาปนหัวเราะ รพินทร์ทำหน้าที่ซึ่งขง

“ผมรับรองได้ว่าหนานไพรหลับจริง ๆ ครับ แกกรนอก
ลั่นไปหมด และที่พิสูจน์ชัดว่าแกไม่ได้แกลังนอนหลับก็คือแก
ต้องการจะดักรถคันนั้นเสียยิ่งกว่าผมอีก สำหรับผม...สิ่งที่
ต้องการจะฝากซื้อก็เพียงแค่น้ำหรือกับยาควินิน ส่วนของแกที่
ต้องการนั้นสำคัญกับแกอย่างที่สุด ชนิดที่ถ้าไม่ได้มาก็คงเดินต่อไป
ไม่ไหวทีเดียว แกเป็นคนติดผีน คนขับรถคันนั้นกับแกรู้จักกันดี
แกต้องการจะดักพบคนขับและสั่งให้คนคนนั้นไปซื้อผีนจาก
พ่อค้าคนหนึ่ง ซึ่งแกถือเป็นการลับ จะต้องไปบอกกับคนขับรถ
ด้วยตนเอง เชื่อได้แน่ว่าแกต้องไม่แกลังนอนหลับ”

“ก็น่าจะเป็นไปได้อย่างรพินทร์เล่านี้เหมือนกัน...”

ไชยยันต์เสริม

“พรานป่าอาจนอนชี้เขาที่สุดสำหรับเสียงอื่น ๆ แต่ก็
เจ็บไวที่สุดสำหรับเสียงสัตว์ มันเป็นสัญชาตญาณชนิดหนึ่ง

ของเขา เรื่องที่เล่าให้ฟังนี่แปลกดี หนานไพรที่ว่านี่เป็นมือพราน
เยี่ยมยอดมากไม่ใช่หรือ?”

“สำหรับการล่าช้างละก็ ผมเคยเป็นลูกศิษย์อีกนั่นแหละ
ครับ หนานไพรไม่เคยยิงช้างตัวไหนในระยะที่ห่างเกิน 20 ก้าว
เวลานอนในป่าแทนที่จะนอนที่สูง กลับชอบนอนขวางตัวอยู่
กลางด่านสัตว์ ผมเองก็ได้อะไรดีๆ จากแกมามากเหมือนกัน
จะถือว่าเป็นครูก็ไม่ผิด น่าเสียดายที่แกมาตายเพราะกระติง
แต่ก็ตายสมศักดิ์พรานใหญ่ คือกระติงตัวนั้นถูกแกยิงเอาตัวได้
ส่วนแกมาตายเพราะบาดเจ็บเป็นพิษที่หลัง ความจริงแกก็ล้ม
กระติงมาเสียนับไม่ถ้วนแล้ว แต่มนุษย์เรามีจุดจบด้วยกันทั้งนั้น
ผมเองก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน ล่าสัตว์มามาก ไม่ทราบว่าจะตาย
เพราะสัตว์ชนิดไหน”

“อาจเป็นสัตว์สองเท้า ปากแดงๆ มีเขาที่หน้าอกก็ได้!”

ไชยยันต์สัพยอกมาด้วยอารมณ์คะนอง ทุกคนหัวเราะ
ครืน ยกเว้นดารินผู้หันไปค้อนเพื่อนชายอย่างขวางๆ บ่นอุบอิบ
หน้าแดง

“บ้า! ไชยยันต์ พูดยะไรก็ไม่รู้ หยาบคาย อย่างน้อยที่สุด ก็คิดบ้างสิว่ามีสุภาพสตรีอยู่ในคณะด้วยคนหนึ่ง พุดจาอะไร ก็ควรสงวนปากคำไว้บ้าง”

“โทษที! ลืมไป นึกว่าเธอเป็นชายอกสามศอกเหมือน พวกเราคนหนึ่ง ก็ไหนเธอบอกว่าพวกเราเสมอภาคกันหมด ยังไงล่ะ ไม่ถือว่าใครเป็นสุภาพสตรีหรือใครเป็นสุภาพบุรุษ ลงมาด้วยกันแบบนี้แล้ว เธอก็คือผู้ชายคนหนึ่ง”

หล่อนค้อนอีกครั้ง

“แต่ในด้านถ้อยคำวาก็ควรเกรงใจบ้างสิ มีอย่างหรือ พุดออกมาได้ว่าสัตว์ที่ ‘มีเขาที่หน้าอก’ อ้อ! เธอเห็นผู้หญิงเป็น สัตว์ไปเสียแล้วนั้นหรือ”

เพื่อนชายยกมือไหว้ หัวเราะแห้งๆ

“ขอโทษอีกครั้ง ไม่ได้ตั้งใจเลย...ผู้หญิงหรือผู้ชายก็เป็น สัตว์ชนิดเดียวกันนั่นแหละ สัตว์มนุษย์ยังงีล่ะ”

“ไปได้น่าซุ่่นๆ เดี่ยวเหอะ เดี่ยว ‘สัตว์มีเขาที่หน้าอก’ เก๊าะแพ่น ‘สัตว์มีหนวดที่ปาก’ เสียด้วยพานท้ายป็นี่หรือ”

หล่อนขยับพานท้าย .470 ดับเบิลไรเฟิลคู่มือ ไชยยันต์
ร้องลั่นกระโตกถอยห่างออกไป พี่ชายทำหน้าที่ตุลาการตามเคย
จู้ปากเบาๆ

“เอาละๆหยุดทะเลาะกันเสียที ทะเลาะกันมาตั้งแต่เล็ก
จนโตไม่รู้จักเบื่อสักที สองคนนี่...”

แล้วก็หันมาทางจอมพรานผู้กลั่นยั้มอยู่ ชวนคุยหา
ความรู้ต่อไปอย่างสนใจ

“คุณพ่อของคุณก็เป็นนายพรานชั้นยอดเหมือนกันไม่ใช่
หรือ ความรู้ในเรื่องป่าทุกชนิดคุณไม่ได้รับถ่ายทอดมาจากคุณ
พ่อของคุณโดยตรงหรือ?”

“คุณพ่อของผมท่านเป็นพรานสมัยใหม่เกินไปครับ ท่าน
สอนให้ผมรู้จักแต่เฉพาะการล่าการติดตามรอย และการศึกษา
ภูมิประเทศของป่าเท่านั้น ส่วนวิชาพรานพื้นบ้านผมเสาะแสวงหา
เพิ่มเติมเอาเอง จากพวกพรานพื้นเมืองเก่าๆ คุณพ่อสอน
แต่เพียงว่าถ้าปืนดี กำลังใจดี ฝีมือการยิงดีและรู้จักป่าตลอดจน
สัตว์ที่จะล่าได้ดีแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะต้องกังวล นี่เป็นหลักของ
นักล่าสัตว์ผู้เจริญแล้วเขายึดถือกัน แต่สำหรับพรานเก่าแก่

โบราณพื้นเมืองแล้ว มีอะไรที่ลึกลับซับซ้อนกว่านั้นอีกมาก มัน
ออกจะค้านกับวิทยาศาสตร์ แต่มันก็เป็นผลศักดิ์สิทธิ์น่า
มหัศจรรย์เหมือนกัน เกี่ยวกับทางไสยเวท อาคม สมัยแรกๆผม
ก็ไม่ค่อยจะเลื่อมใสศรัทธานัก แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมานานๆ
บางขณะก็ทำให้ต้องยอมรับนับถือเหมือนกัน สิ่งี่พุดถึงนี้ก็คือ
พิธีกรรมต่างๆในป่า เป็นต้นว่า การข่มป่า การขอลาภจา
กเจ้าป่า การขอสมาลาโทษ การบำบวงขอฝากสัตว์ที่ยิงได้ไว้ใน
ความอารักขาดูแลของเจ้าป่า ในกรณีที่เรายังไม่สามารถ
จะเคลื่อนย้ายสัตว์ที่ยิงได้นั้นๆไปได้ในทันที โดยป้องกันไม่ให้
สัตว์อื่นมากินเสียก่อน อะไรเหล่านี้ พรานพื้นเมืองเก่งๆเท่านั้น
ที่จะสอนให้ได้”

คณะนายจ้างทั้งสามพากันจ้องมองดูเขาอย่างประหลาดใจ
เชษฐาครางอ้อออกมาในลำคอ แล้วหัวเราะเบาๆ

“แปลกนี้ ผมเพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่า คุณเลื่อมใสอยู่
ในหลักไสยศาสตร์พรานพื้นเมือง เกี่ยวกับคาถาอาคมเหมือนกัน
ท่าทางคุณไม่บอกเลย”

“ถึงว่าสิ...”

ไชยยันต์กล่าวออกมาโดยเร็วอีกคนอย่างทิ้งๆ

“แต่ผมไม่เคยเห็นคุณมีพิธีรีตองอะไรอย่างพรานพื้นเมืองเลย ก็เห็นคุณเป็นอย่างพรานทันสมัยที่ผ่านโลกเจริญมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนพวกเรานี้แหละ เว้นไว้จากความซ้ำซ้อน อันเกิดจากประสบการณ์ชำนาญเท่านั้น”

ดาร์รินคนเดียวที่นิ่งเงียบ ได้แต่จ้องหน้าจอมพรานอยู่ เช่นนั้นอย่างสนิท เพราะอย่างน้อยที่สุดหล่อนก็ได้เผชิญมากับตนเองแล้วเกี่ยวกับเรื่องในทำนองนี้ ยังจำได้ถึงภาระที่ไปกระทบ และคืนนั้นหล่อนเห็นและได้ยินไปต่างๆ นานา จนไม่อาจหลับตาลงได้

มันเป็นคืนที่น่าหวาดสยองที่สุดในชีวิต

และผู้นี้แหละ เป็นคนสอนให้หล่อนทำพิธีสมานางไม้ ซึ่งจากนั้นอาการของ ‘ประสาทหลอน’ ต่างๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง หล่อนนอนหลับไปได้สบาย ทำให้เป็นเรื่องน่าคิดมาจนกระทั่งบัดนี้

มันไม่น่าเชื่อเลยว่าคนที่ได้รับการศึกษามาอย่างดีแล้ว เช่นรพินทร์ ไพรวลย์ จะสนใจศรัทธาอยู่ใน ‘มนตร์มืด’ ชนิดนี้

แต่เมื่อหล่อนพยายามสอบซักถามเพื่อจะเอาความแน่ชัดจาก
เขาในวันรุ่งขึ้นถัดมา เขาก็ให้คำตอบแบบกำกวมชวนให้เข
จนหล่อนไม่อาจลงความเห็นอย่างใดได้ถูก

ระหว่างที่พรานใหญ่จิบกาแฟนั่งเฉยอยู่นั้น เซซฐา
ก็กล่าวถามย้ามาอีกว่า

“ถามจริง ๆ เถอะ เรื่องอย่างว่านี่ เป็นความจริงหรือ
รปินทร์?”

จอมพรานยิ้ม ไม่มีใครตีความหมายในรอยยิ้มของเขา
ออก สีสหน้าร้านเกรียม ครีมน้ำไปด้วยเคราดก เป็นเงาอยู่ในสลัว
ของกองไฟ ขณะนั้นไก่อป่าเริ่มขันกระชั้นถี่ขึ้นเป็นลำดับ แวตา
คมกร้าวระคนอ่อนโยนคู่กัน มองไปยังคณะนายจ้างของเขา
ทีละคนอย่างช้า ๆ แล้วก็มาจับนั่งประสานกับดวงตาที่จ้องมาก่อน
แล้วของ ม.ร.ว.หญิงคาริน

“มันพูดยากครับ ในเรื่องนี้...”

ในที่สุดเสียงหัวต๋าก็ดังมาจากเขา

“ทฤษฎีของในเมืองเป็นไปอย่างหนึ่ง และทฤษฎีของในปามันก็เป็นไปอีกรูปอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่เหมือนกัน และยากที่จะมาเปรียบเทียบกันได้ จะพิสูจน์กับแบบกฎของเรขาคณิตหรือวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์แน่นอนออกมา ก็ทำไม่ได้อีกเหมือนกัน ผมอยากจะพูดว่ามันเป็นหลักของจิตวิทยา เพื่อช่วยให้ด้านกำลังใจเสียมากกว่า เกี่ยวกับเรื่องคาถาอาคมอะไรอย่างว่านี่ ใครๆก็ยอมรับกันอยู่แล้วว่า ในปามันเต็มไปด้วยสิ่งลึกลับมหัศจรรย์และค่อนข้างจะอาถรรพณ์ บางขณะก็หาสาเหตุของมันไม่ได้ว่า เกิดขึ้นจากอะไร ยกตัวอย่างง่ายๆ ในเรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟัง คือคราวหนึ่งเมื่อผมยังมีอ่อนหัดและอยู่ในวัยรุ่น หัดนั่งห้างคนเดียวเป็นครั้งแรกที่ดิโนโปง เดือนมันหงาย และปากก็โปร่ง ผมเห็นจากแสงเดือนถนัดตาว่าหมูโตนตัวหนึ่งเดินลงมากินดิโนโปง เสียงขุดคุ้ยของมัน เสียงเคี้ยวอาหาร ยืนยันอยู่ชัดว่าเป็นมัน มีหน้าซ้ำแสงจันทร์ก็สว่างออกอยู่อย่างนั้น เห็นตัวมันอย่างถนัด ปืนที่ผมใช้เป็นปืนลูกซองแฝดบรรจุลูกปรายชนิดเก่าเม็ดทั้งสองล้ากลอง ระยะห่างไม่เกิน 20 วาอย่างนั้น และเป้าหมายที่ชัดอย่างนั้น มันไม่มีทางจะพลาดได้เลย หลังจากยิงออกไป ผมก็เขื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่พลาดแน่ เพราะได้ยินเสียงมันร้องและลั่นกลิ้งซัดดินซังกอยู่เพื่อความแน่ใจผมเข้าไปอีกนัดหนึ่ง มันหงายท้องนิ่งอยู่ตรงนั้น

ผมนั่งกระหึ่มใจรอคอยแสงตะวัน พอรุ่งเช้ามองลงมาอีกครั้ง
สิ่งที่ผมยังลื้มและเห็นนอนหงายท้องอยู่ในแสงจันทร์เมื่อคืนนี้นั้น
ที่แท้ก็คือดอกไม้ฉันเอง คำถามที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือว่า ถ้า
ตามผมผาดเห็นดอกไม้เป็นหมู่ไปแล้ว เสียงหวีดร้องของมัน เสียง
ดินทุนทรายและภาพขาทั้งสี่ของมันที่สั่นกระตุกชักดิ้นพรวดๆ
ให้เห็นเมื่อคืนนี้คืออะไร...”

เขาเว้นระยะจิบกาแฟอีกครั้งในขณะที่ทุกคนจ้องตาเขา
ไม่กะพริบ คอยฟังอยู่อย่างแทบจะสะกดกลั้นลมหายใจ พรานใหญ่
หัวเราะเบาๆแล้วเอ่ยเนิบๆต่อมา

“ที่นี้อีกครั้งหนึ่งนะครับ นั้งห้างเหมือนกัน แต่เป็นห้าง
หนองน้ำ คราวนี้ใช้ไฟฉายขนาดสามท่อนส่อง เพราะเดือนมันมืด
และป่าทึบ ปีนไโรเฟิลขนาด .30-06 ฟังเสียงใบไม้ลั่นกรอบแกรบ
อยู่เป็นเวลานาน รอคอยจนแน่ใจ เพราะได้ยินเสียงจุ่มจุ่มลงไป
ในน้ำ จึงฉายไฟปราดลงไป จากไฟฉายมันเป็นกวางเขางาม
ตัวใหญ่ทีเดียว ผมยังมีเสียงร้องลั่นออกมาทันทีที่กระสุนระเบิด...”

รพินทร์กระดกกลืนออกมาเลียริมฝีปาก มองสบตาทุกคน
ถามว่า

“นี่ก็ออกใหม่ครับ กวางมันถูกป็น มันควรจะร้องเสียง
ยังไง?”

ทุกคนสั่นหน้า ไม่คิดค้นหาว่าเสียงกวางร้องมันควรจะ
เป็นเสียงอย่างไร เพราะมันแต่ตื่นเต้นกระหายที่จะฟังเรื่องราว
จากเขา จอมพรานหนึ่งไปครูกี่หัวเราะหึๆ แล้วบอกมาหน้าตาเฉย
ด้วยเสียงเรียบๆเช่นเดิมของเขาว่า

“มันร้องตอบเสียงป็นของผมออกมาว่า 'โอ้ย!' ครับ หูผม
ไม่ได้ผาด จะเป็นกวางหรืออะไรผมก็ไม่กล้ายืนยัน แต่ยืนยันว่า
ได้ยินเสียงร้องอย่างนี้จริงๆ เมื่อป็นของผมระเบิดเปรี้ยงออกไป”

ดาร์นร้องอะไรออกมาคำหนึ่งเบาๆ ยกมือขึ้นลูบแขน
อันขนลุกเกรียวอยู่ขณะนี้ ส่วนเซซฐากับไชยยันต์หันมามองดู
หน้ากันด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก

“แล้วกวางตัวนั้น?”

เซซฐาถามเร็วปรือ

จอมพรานยกไหล่

“พอปีนลั่นตุ้ม ไฟฉายเจ้ากรรมก็หลุดจากมือผมไปเพราะแรงสะท้อนถอยหลัง ภาพทุกสิ่งมืดมิด ตามความรู้สึกของผม ได้ยินเสียงมันลั่นลงดินน้ำแตกกระจาย แล้วก็เสียงตะกายลุกขึ้นได้วิ่งสวบสาบหายไปได้...”

“หลังจากนั้นล่ะ?”

“พายุเริ่มพัดกระหน่ำอย่างรุนแรงที่สุด จนผมต้องเอาผ้าขาวม้ามัดตัวติดไว้กับต้นไม้ ไม้ใหญ่ข้างเคียงอีกหลายต้นหักโค่น และฝนตกหนัก ผมต้องนอนแบบลึงอยู่บนยอดไม้ จนกระทั่งสว่าง พอลงมาดูไม่ปรากฏร่องรอยอะไรทั้งนั้น ผมก็ได้แต่บอกกับตนเองว่า สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ ล้วนเป็นอาการประสาทหลอนของตัวเองทั้งนั้น ต่อมาอีกหลายต่อหลายครั้งที่ผมพยายามจะปลอบใจตนเองว่าประสาทหลอนหรือหูผาดในสิ่งวิปริตผิดอาเพศต่างๆที่ผมได้เห็นในขณะที่ท้องป่ายอยู่คนเดียว บางขณะมีคนมาทักเรียกชื่อ...ผมฉายไปก็ไม่เห็นตัว บางขณะผมเห็นกองทัพของสิ่งสสารสัตว์ร้อยพันชนิด มาเดินขู่มาราม วนเวียนอยู่ใต้เท้า ยิ่งเสียจนกระทั่งกระสุนที่ติดตัวมาเกลี้ยงจนหมด แล้วก็นั่งตัวสั่นอยู่บนยอดไม้ ภาวนาให้รุ่งเช้าเสียโดยเร็ว บางขณะร่างของอะไรสักอย่างที่สูงขนาดยอดยางเดินก้าวผ่านข้างผมไป สิ่งเหล่านี้วิทยาศาสตร์ทางจิตล้วนลง

ความเห็นได้อย่างเดียวว่า มันเป็นภาพลวงตาในขณะที่จิตประสาทของคนเราไม่อยู่ในภาวะปกติ เมื่อคนเรากำลังเปล่าเปลี่ยวเอกา และบังเกิดความพรึ่นพริงขึ้นมา ก็สร้างภาพขึ้นมาลวงตัวเอง ผมเองก็ลงความเห็นอย่างนั้นเหมือนกัน เพื่อปลอบใจตนเอง ภายหลังจากผ่านพ้นภาวะนั้นไปแล้ว ทว่าในขณะที่มันกำลังเผชิญอยู่แต่ละครั้งนั้นสิ ผมแทบเสียดสีเป็นบ้าไป เพราะความหวาดกลัว ผมจะมีอะไรมาแก้อาการของประสาทหลอนชนิดนี้ได้ ปลอบใจตัวเองตามทฤษฎีของวิทยาศาสตร์ มันก็ไม่ใช่ผล จะฟุ้งไฟฉาย ฟุ้งปืน ไม่ว่าอาวุธภาพดีสักขนาดไหน มันก็ช่วยอะไรไม่ได้ อาการชนิดนี้แหละครับ ทำให้ผมเริ่มจะเห็นคุณค่าของวิชาพรานของผมสมัยโบราณ ที่พวกเราสมัยใหม่เห็นกันว่าเป็นสิ่งเหลวไหลงมมาย ชีวิตที่คลุกคลีจำเจอยู่ในป่าดง จนถึงเอาป่าเป็นบ้านอย่างผม จะเรียนรู้เฉพาะปืน สัตว์ หรือต้นไม้ เพียงสามอย่างไม่ได้ ต้องเรียนรู้ถึงว่าในป่านั้นมี 'อะไร' อยู่ด้วย ก็เข้าหลักหนามยอกเอาหนามบ่ง หรือเกลือกจิ้มเกลือกนั่นแหละครับ เมื่อป่านั้นอาภรรพณ์ลึกลับ เราก็ต้องทำตัวให้อาภรรพณ์ลึกลับไปกับมันด้วยอย่างกลมกลืน อย่าไปขวาง ภายหลังจากนั้นเมื่อผมจัดเจนชำนาญขึ้น พอจะเข้าใจได้ว่าอะไรเป็นอะไรในป่าไม่หัวเราะเยาะ ไม่ดูแคลนพิธีกรรมทางไสยเวทต่างๆของพราน

รุ่มปู้รุ่มทวด ก็ไม่ปรากฏว่าสัตว์ตัวไหนที่ผมยิงแล้วจะไม่มี ร่องรอยให้ค้นหาติดตามภายหลัง ไม่มีสัตว์ป่าตัวไหนร้อง เป็นเสียงคนตอบผมมา ไม่มีภาพลวงตาหลอกหลอนต่างๆ เกิดขึ้นอีก”

ไชยยันต์จู้ปากเบาๆ หันไปมองดูเพื่อนของเขาด้วย สายตาตื่นเต้น

“ของจริงเสียแล้ว หรือไงเชษฐา เรื่องประเภทนี้เราได้ยิน ได้ฟังมาเสียหนักต่อนักจากพรานพื้นเมืองถิ่นต่างๆ แต่เราก็เชื่อเสียไม่ได้ จนกระทั่งมาได้ยินจากปากคำของรพินทร์เอง ซึ่งเขาเพิ่งจะมาเปิดเผยให้เราทราบเอาเดี๋ยวนี้เอง ลงพราน ที่ผ่านการศึกษอังกฤษ อเมริกา เยอรมนี มาแล้วถึงสาม ประเทศบอกกับเราแบบนี้ มันก็ชัดเท่านั้น”

เชษฐาอดควันจากกล้องนกหน่วง สีหน้าเคร่งขรึม

“ฮือม นาคิดมากที่เดียวรพินทร์ คุณนี่เก็บอะไรต่ออะไร ได้มากเหลือเกินนะ เพิ่งมาค่อยๆขยายให้เรารู้เอาตอนที่เดินป่าลึก เข้ามาทุกขณะนี่เอง”

“โปรดอย่าถือสาเอาเป็นเรื่องจริงจังอะไรเลยครับ คิดเสียว่ามันเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะตัวผมเองคนเดียวดีกว่า พรานที่ได้รับการศึกษาดี ๆ อีกหลายๆ คนอาจไม่จำเป็นต้องพบในสิ่งที่ผมได้เคยพบมาแล้ว และอาจเห็นว่ามันเป็นสิ่งเหลวไหลทั้งสิ้น ที่ผมเล่าให้ฟังตามจริงก็เพราะเห็นว่า เราได้มาร่วมชีวิตกันแล้วเช่นนี้ พลาดพลั้งหนักเบาอย่างไร ก็คงจะอภัยให้กันได้”

“ไม่มีเหตุผลอะไรที่เราจะเห็นว่าคำพูดของคุณเหลวไหล หรือจะมาหลอกลวงเราเพื่ออะไร รพินทร์ คำพูดของคุณมีเกียรติเสมอ คุณไม่อยากจะพูดเรื่องนี้ให้เราฟัง แต่เราคาดคั้นขอให้คุณอธิบายเอง และคุณไม่ใช่พรานพื้นเมืองที่มกมายในสิ่งที่ไม่มีความเหตุผล”

หัวหน้าคณะเดินทางเอ่ยแซ่ซำหนักแน่น

“แน่นอน! พวกเราด้วยกันทั้งหมดนี้ก็ได้เห็นฤทธิ์เดชอาถรรพณ์แปลกๆ ของป่ากันอยู่ชัดเจนกับตาแล้ว ความพิสดารน่าขนลุกของไอ้กูด ความลึกลับมืดมนของเจ้าผีโขมดที่ยังขบคิดไม่แตก เล่ห์เหลี่ยมราวกับอาชญากรที่แสนฉลาดของเจ้ามิงสาตัวนั้น และความเจ้าปัญญาเกินดิรัจฉานของไอ้แหวง! สิ่งเหล่านี้ยืนยันในสิ่งที่คุณพูดได้เป็นอย่างดี!”

ไชยยันต์กล่าวอย่างตลกตรองมาอีกคนหนึ่ง ด้วยความรู้สึกอันไม่สู้จะสบายใจนัก แล้วก็หันมาทางดาริน ถามว่า

“นักวิทยาศาสตร์จะว่ายังไง คราวนี้ไม่เห็นชัดคอนายพรานของเราเลย นั่งเฝ้าบเขี่ยวนะ”

แพทย์สาวคนสวยยกไหล่ ยิ้มจืด ๆ พูดอ้อมแอ้มว่า

“ฉันไม่อยากจะพูด เพราะเจอมากับตัวเองแล้ว”

“เจออะไร?”

พี่ชายและเพื่อนชายถามมาโดยเร็วเป็นคำเดียวกัน หญิงสาวหัวเราะกร้อย ๆ แล้วก็เปิดเผยถึงความลึกลับพิสดารของป่าซึ่งหล่อนเผชิญมากับตนเองในคืนที่นั่งห้ำงคู่กับรพินทร์ ให้ทั้งสองฟังโดยตลอด เชษฐากับไชยยันต์เต็มไปด้วยความงงงัน พอหล่อนเล่าจบไชยยันต์ก็ครางออกมา

“อ้อ! นี่แม่นักวิทยาศาสตร์ตัวดีโดนเข้าให้แล้วเรอะ ปิดเขี่ยบเขี่ยว เพิ่งจะมาขยายเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ฉันไม่อยากจะเล่าให้ฟัง เพราะคิดว่ามันเป็นอุปาทาน เสียมากกว่า ขึ้นเล่าไปเดี๋ยวเธอกับพี่ใหญ่จะหัวเราะเยาะเอากลายเป็นจุดอ่อนของฉันเสียเปล่าๆ”

ถ้างั้นเซซฐาก็คิดถูกแล้ว ที่สั่งให้พินทรไปนั่งห่างเป็นฟี่เลี้ยงคุ่มกันเธอในคีนนั้น ถ้าเธอขึ้นไปจับคูนั่งอยู่กับฉันหรือเซซฐา เธอเกิดอาการแบบนั้นขึ้นมา ก็คงไม่รู้จะแก้เคล็ดกันยังไง อย่างดีก็ชวนกันกระโดดลงจากหิ้งวิ่งปาราบไปคนละทาง”

ไชยยันต์พูดแล้วก็หัวเราะออกมา

“ผมเองบุกมาหลายป่า ยังไม่เคยโดนจิ้งจกเข้าสักที ทุกป่าที่ผ่านมาแล้วก็ไม่ลึกลับเท่ากับป่านี้”

หัวหน้าคณะเดินทางพูดเบาๆ

“อาจเป็นเพราะคุณชายประสาตดีเป็นพิเศษก็ได้ครับ ผมก็เรียนแล้วว่าสิ่งเหล่านี้มันไม่ได้เกิดขึ้นกับคนที่เข้าป่าทุกคนเสมอไป มันเป็นที่ๆของมันเหมือนกัน แต่สำหรับผมก่อนที่จะคร่ำหวอดมาถึงขนาดนี้ เจอมาเสียหนักต่อนักแล้ว พวกพรานพื้นเมืองเขาเจอ เขาก็เอามาเล่ากัน มีหน้าซำยังขยายความ

ออกไปใหญ่โตให้เป็นเรื่องตื่นเต้นน่ากลัวยิ่งขึ้น แต่ผมเจอผมไม่เคยบอกเล่ากับใคร เพิ่งจะมาคุยเป็นเรื่องสนุกๆให้คณะคุณฟังนี่แหละครับ”

“แต่ผมดูคุณไม่ออกเลยว่าคุณจะเป็นคนเชื่อถือในวิธีการของพรานพื้นเมืองแบบนี้ เห็นเวลาคุณเดินป่า คุณก็อยู่ในอาการปกติธรรมดาๆเหมือนพวกเรานี่เอง ไม่ได้เสกคาถาอาคม ยกมือไหว้ หรือทำอะไรแปลกๆให้เห็นเลย”

ไชยยันต์ยังเต็มไปด้วยความพิศวงเปรยมา จอมพรานยิ้มเล็กน้อยทำให้สีหน้าอันกร้านเกรียมนั้นมีแววอ่อนหวานขึ้น

“ผมเอามันมาประยุกต์กันครับ ระหว่างความเชื่อถือต่าง ๆ กับเหตุผลสมัยใหม่ พรานอย่างผมจะเข้าป่าแต่ละครั้งมานั่งบนบานศาลกล่าว ยกมือไหว้ต้นไม้หรือภูเขาท่วมหัวบ่นอะไรหมุ่หมับมันก็จะดูอะไรอยู่ ผมใช้วิธีสำรวจจิตใจให้เที่ยงแล้วก็ส่งกระแสจิตไปยังสิ่งที่เราไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เหล่านี้ จะบอกกล่าวอย่างใดก็บอกกันอยู่ในใจ เท่านั้นเป็นอันเสร็จพิธี มันก็ได้ผลเท่ากันนั่นแหละ คือกำลังใจของเราจะดีขึ้น ไม่จำเป็นต้องจุกจิกแบบเทียนให้มันเปลืองของเสียเวลา แล้วก็เสียสถาบันที่ผมเคยผ่านมา”

“เอ...แต่ผมรู้สึกว่าจะสังเกตเห็นอะไรจากคุณอย่างหนึ่งนะ
เพ็งจะมานึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เองเมื่อเราพูดกันถึงเรื่องนี้”

เซซฐาพูดยิ้มๆ ทอดสายตามายังพรานใหญ่อย่างเลื่อมใส

“คุณชายสังเกตเห็นอะไรหรือครับ?”

“เวลาคุณจะบุกเข้าดงแต่ละครั้งนะสิ ผมเห็นคุณยืนนิ่งๆ
มองซ้ายมองขวา แล้วก็หັกกิ่งไม้เล็กๆทิ้งคาไว้ทุกครั้ง มันเป็น
พิธีทางไสยเวทอะไรหรือเปล่า?”

จอมพรานหัวเราะ ราชสกุลหนุ่มใหญ่ผู้เป็นนายจ้าง
ของเขาโดยตรงผู้ที่มีความสังเกตอันละเอียดลออจริงๆ

“ไหนๆผมก็บอกกับคุณชายมาถึงเพียงนี้แล้ว เพราะฉะนั้น
ไม่จำเป็นที่ผมจะต้องปิดบังอะไรอีก ที่คุณชายเห็นผมหັกกิ่งไม้
เล็กๆทิ้งไว้ทุกครั้งนั้นนะ จะว่ามีอะไรทางไสยเวทเกี่ยวกับพิธี
ของพรานสมัยโบราณ มันก็มีอยู่เหมือนกันแหละครับ คือมันเป็น
พิธีข่มป่า หรือหັกป่าอะไรทำนองนี้ วัตถุประสงค์ก็คือให้เรา
มีอำนาจเหนือป่า บุกเข้าไปโดยไม่มีอันตรายใดๆมาแผ้วพานได้
แต่ถ้าจะพิจารณากันตามหลักข้อเท็จจริงอีกอย่างหนึ่ง มันก็ให้
ประโยชน์ไม่น้อยทีเดียวครับ กิ่งไม้ที่เราหັกไว้ก็คือการทำ

เครื่องหมายกันหลงนั่นเอง อย่างน้อยที่สุดเวลาเราสวารถกลับ หรือเดินย้อนมาพบเข้า เราก็จะจำทางได้ เพราะต้นไม้หรือกิ่งไม้ หรือทางด้านในป่า มันมองดูเหมือนกันไปหมด ยากที่จะกำหนด จดจำ แต่เท่าที่ผมหักกิ่งไม้ไว้ทุกครั้งก่อนที่จะบุกเข้าดง มัน เกิดขึ้นจากนิสัยเคยชินมากกว่าอย่างอื่น อะไรก็ตามที่เราทำอยู่ บ่อยๆเป็นประจำ มันก็ติดเป็นนิสัย”

“ไม่เสียแรงเลยนะที่เราได้คุณมาเป็นคนนำทางในครั้งนี้ พวกเราได้ศึกษาและได้ข้อคิดในเรื่องของป่าอย่างกว้างขวาง เหลือเกิน ชนิดที่เราไม่เคยมีโอกาสรู้มาก่อน สารพัดทุกแง่ทุกมุม เลย แต่เสียอย่างเดียว คุณค่อยๆขยายออกมาทีละอย่าง”

ไชยยันต์เอ่ยออกมาด้วยความรู้สึกแท้จริง ดารินก็ขัด โพล่งออกมา

“อ้าว! ตามธรรมเนียมของทศปาโมกข์ เกจิอาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาก็ต้องอย่างนี้ซิ คือต้องให้ผู้ที่จะมาฝากตัว เป็นศิษย์ปรนนิบัติวัดถาก ลำบากลำบากไปกับอาจารย์เสีย ให้นานๆหน่อย จึงค่อยๆให้วิชาทีละขั้นๆไป ลูกศิษย์ต้องคอย กราบไหว้ร้องอนขอถ่ายทอดวิชาอยู่เสมอแหละ ม่ายงั้นก็ไม่ให้”

รพินทร์หัวเราะออกมาดังๆ ลากเสียง

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรือครับคุณผู้หญิง บังเอิญว่าผมเป็นคนไม่ค่อยจะช่างพูด แล้วถ้าไม่ถามผมจะบอกได้ยังไง ก็ยังไม่ทราบมาก่อนเหมือนกันว่า อะไรที่รู้ดีแล้ว หรืออะไรที่ยังไม่รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณผู้หญิงเห็นบอกว่าผ่านซาฟารีกับลุ่มน้ำอะเมซอนมาแล้ว รพินทร์ ไพรวลัย แห่งหนองน้ำแห่งนี้จะกล้าบังอาจหรือครับ จะกลายเป็นสอนหนังสือให้สังฆราชไป”

หล่อนค้อนขวับ พุดสะบัดๆ

“เอามาพูดอีกแล้ว! จะให้บอกกันสักกี่ครั้งว่าไม่เล่น”

เชษฐากับไชยันต์หัวเราะอย่างครึกครื้น ทุกคนอยู่ในอารมณ์แจ่มใส ลืมเรื่องปัญหาหนักเฉพาะหน้าไปชั่วขณะ ยังไม่มีใครสามารถจะทำอะไรได้ก่อนเวลาตะวันขึ้น นอกจากจะรวมกลุ่มสนทนาฆ่าเวลาล้อมกองไฟที่ใช้หุงต้ม ไชยันต์ยังติดใจเรื่องเก่าอยู่ไม่หาย ก็ถามมาอีก

“บอกให้รู้หน่อยได้ไหม พิธีทางไสยเวทของพวกพรานป่าเขามีอะไรบ้าง?”

“มันมากมายเหลือเกินครับ แต่ที่สำคัญ าก็เห็นจะมีอยู่
สองสามอย่าง คือการข่มป่า การขอลาภจากเจ้าป่าเจ้าเขา การ
ขอสมาลาโทษ และการขอฝากสัตว์ที่ยิงได้ให้เจ้าป่าช่วย
คุ้มครองรักษาก่อนที่จะมาขนย้ายอย่างที่บอกแล้ว แม้กระทั่ง
การผูกหางก็ยังมีพิธีตามเคล็ด ภายหลังจากที่ยิงสัตว์ได้แล้ว
พรานบางคนก็ต้องมีพิธีสะกด แก้อาถรรพณ์ โดยเชื่อกันว่าภูต
ชนิดหนึ่งที่สิงอยู่ประจำตัวสัตว์ จะวิ่งเข้าสิงตัวของพรานคนยิง
ในทันทีที่สัตว์ตัวนั้นขาดใจตาย ซึ่งจะทำให้วิปริตผันเพี้ยนไป
พิธีเหล่านี้ก็คือการท่องภาวนาถ้อยคำอันเป็นอรรถกถา ลักษณะ
ของมันเป็นคำบาลีที่ผสมไปกับวลีห้วนๆสั้นๆ ถ้าเอามาพูดให้
ฟัง ก็น่าหัวเราะอยู่ไม่ใช่บ่อย เรื่องของคาถาเป็นเรื่องของการ
นำหัวเราะเสมอแหละครับ สำหรับผู้ที่เจริญแล้ว”

“แปลว่าคุณใช้คาถาเหล่านี้เป็นประจำอยู่ตลอดเวลา?”

คำถามมาจากดาริน และมันเป็นคำถามที่พรานใหญ่อดีต
นักเรียนนายทหารสามประเทศรู้สึกอึดอัดพิกล

“ตรงกันข้าม ทุกวันนี้ดูเหมือนจะลืมไปเสียหมดด้วยซ้ำ”

“อ้าว! ก็ไหนคุณยอมรับว่าคุณเชื่อ และรับรองว่ามันเป็นความจริงยังไงล่ะ?”

“วิญญาณของปากับวิญญาณของรพินทร์เดี๋ยวนี้กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสียแล้ว ก็เลยไม่จำเป็น ว่าแต่คุณหญิงเถิดครับ เชื่อเรื่องนี้ไหมล่ะ”

เขาย้อนถามมา

“คุณอยากจะให้ฉันเชื่อไหมล่ะ?”

“ไม่เชื่อไว้แหละครับเป็นดี อย่างน้อยก็ไม่ต้องมานึกทุเรศตัวเองภายหลังเมื่อกลับไปถึงโลกเจริญแล้ว แต่มีข้อแม้ว่าคุณหญิงต้องปรับจิตใจให้มันคงจริงๆ อย่าอวกแวก อย่าอุปาทานอีก สติอันมั่งคั่งของคนเราก็คือคาถาอาคมอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดเหนือกว่าคาถาใดๆทั้งสิ้น ผมสรุปได้แค่นี้แหละ”

หญิงสาวหันไปทางพี่ชาย บอกว่า

“ฟังดูเถิดค่ะพี่ใหญ่ นายพรานของเราคนนี้พูดอะไรเป็นสองแง่สองมุม ทั้งเป็นการบ้านให้เราต้องคิดปวดสมองอยู่เสมอ

วินิจฉัยลงไปไม่ได้แน่ เหตุผลข้อรรถาธิบายของเขาเปรียบ
เหมือนน้ำกลิ้งบนโนบอน จับไม่ติด”

“โธ่ น้อยก็ รพินทร์บอกออกชัดอย่างนี้แล้ว เธอยังจะไป
คาดคั้นไล่ต้อนเขาถึงไหนกัน เขาตอบเราอย่างปัญญาชน ถ้า
เธอเป็นปัญญาชน เธอควรจะเข้าใจได้เอง อยากจะได้คำตอบ
ชนิดที่ไม่ต้องวินิจฉัยอะไรเลย เธอก็ควรจะไปตามเกิดหรือ
บุญคำสิ”

ไชยยันต์พูดพร้อมกับหัวเราะ

“ตัวเองก็ยอมรับว่าเห็นมากับตาแล้ว เก่งจริงทำไมถึง
ต้องฟังคาถาสมาทนางไม้ที่รพินทร์บอกให้ล่ะ”

“อ้อ แปลว่าเธอเชื่อเรื่องนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มเลย”

“ยอมรับสารภาพว่าในอาณาจักรพงไพร่นี้ละก็ ฉันยอม
เชื่อพรานใหญ่ของเราทุกอย่าง ลงคิดจะถ่ายทอดรำเรียนวิชา
กันแล้ว ลูกศิษย์ไม่เชื่อครูแล้วจะไปเชื่อใคร มิหนำซ้ำยังเป็นครู
ที่เห็นฝีมือมาแล้วว่าขนาดไหน”

หล่อนหันไปทางจอมพราน บอกว่า

“เป็นโอกาสของเราแล้วนายพราน คราวหลังชี้ลิงให้
ไชยยันต์ดู แล้วบอกว่าเป็นช้าง เขาจะต้องเชื่อคุณแน่”

รพินทร์กับเชษฐาพากันหัวเราะลั่น แต่ไชยยันต์ทำหน้าที่
ขึงขังจริงจัง

“อ้อ ไม่มีปัญหา แม้สายตาของฉันทายองเห็นอยู่ทันท้อง
ว่าเป็นลิง แต่ถักรพินทร์บอกว่านั้นคือช้าง ฉันทายองก็ต้องเชื่อตามเขา
ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะตาเขาจะต้องดีกว่าฉันทายองแน่ๆ ใครจะรู้ได้
ฉันทายองตาฟาดเห็นช้างกลายเป็นลิงไปก็ได้ ไม่ใช่เชื่อนี้ รพินทร์
บอกว่าควายป่า เธอกลับบอกว่าว้าว เกียกกันยังไม่ทันขาดคำ
ไอ้มึงสัตว์นั้นก็พุ่งพรวดเข้าใส่เลย เมื่อวานนี้ล้มเสียแล้วหรือ?
ไม่ได้พรวนใหญ่ของเราที่กระซกคนอวดดีสู่รู้หลบเสียทันอย่าง
หวุดหวิด ป่านนี้เธอก็هلكไปแล้ว”

ดาร์วินนิ่งเฉยทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้เสีย พอพูดถึงมึงสา
ควายยักษ์ตัวนั้น บรรยายาการของการสนทนาที่กำลังครึกครื้น
สนุกสนานก็เปลี่ยนมาเป็นเคร่งเครียดอีกครั้ง

เชษฐาหันไปปรึกษาหารือกับไชยยันต์ ครู่หนึ่งก็หันมา
ทางจอมพราน

“เราเห็นจะต้องเปลี่ยนแผนชั่วคราวแล้วละรพินทร์เกี่ยวกับไอ้ควายมหากาฬตัวนี้ ที่แรกเราไม่ได้สนใจอะไรกับมันนักแต่เดี๋ยวนี้เห็นที่จะต้องหันมาพิจารณามันให้จริงจังเด็ดขาดลงไปปล่อยไว้ไม่เหมาะแน่ ลงมาตามวนเวียนด้อม ๆ มอง ๆ สะกดเราอยู่แบบนี้”

“พักทางไอ้แห่วงไว้ชั่วคราว มุ่งตามมันก่อนหรือครับ?”

“ควรจะเป็นอย่างนั้น”

ไชยยันต์บอกมาแทนอย่างหนักแน่นพร้อมกันก็ต่อว่ามาปนหัวเราะเบา ๆ ว่า

“คุณไม่ยกบอกผมให้รู้เลยว่าไอ้ควายเจ้ากรรมตัวนั้น ย่องเข้ามาใกล้ที่นอนเราเมื่อคืน ตอนที่ผมตื่นขึ้นมาผลัดยามคุณ”

“ผมไม่อยากจะบอกให้คุณไชยยันต์เกิดกังวลในตอนนั้นครับตั้งใจไว้ว่าจะบอกในตอนเช้า”

แล้วก็มองไปทางหัวหน้าคณะเดินทาง

“แล้วแผนของเราที่จะอ้อมไปดักพบขบวนเกวียนที่ทุ่งช้างตามที่พูดกันไว้เมื่อวานล่ะครับ”

“ค่อยหาหรือกันใหม่ที่หลัง ก่อนอื่นตามไอ้ควายเขาเกก ตัวนี้ก่อน ถ้ายังไงไม่ได้ตัวมัน เราเห็นจะไม่มีทางเข้าถึงไอ้แหวง หรอก ยิ่งกว่านั้นยังเต็มไปด้วยอันตราย”

เมื่อเป็นคำสั่งของหัวหน้าคณะเดินทาง พรานใหญ่ก็ไม่มีอะไรขัดข้อง ทุกคนกินอาหารเข้ากันเรียบร้อยก่อนสว่าง เล็กน้อย

พอป่าเริ่มปรากฏแสงสว่างๆ พอละมองเห็นหน้ากันได้ ถนัดโดยไม่ต้องอาศัยกองไฟ เขาก็นำทุกคนออกสำรวจรอบ บริเวณที่พักนอน

ไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลงแม้แต่นิดเดียว รอยตีนของเจ้ามิงฮิงสัตว์นั้นปรากฏให้เห็นอยู่เด่นชัด ยืนยันว่าทั้ง รพินทร์และแวงชายไม่ได้จับรหัสเหตุร้ายเมื่อคืนนี้พลาดไปเลย มันเดินและวนเวียนอยู่รอบๆ ปางพักจริง ในระยะที่ห่างออกไป ในรัศมีประมาณเพียง 40 เมตรเท่านั้น แล้วถอยข้ามลำธารไปอีก ฟากหนึ่ง มีรอยลับเขาไว้กับโคนต้นตะเคียนใหญ่เหนือฝั่งธาร เหมือนจะเตรียมอาวุธพร้อมไว้สำหรับที่จะบดขยี้มนุษย์อันเป็น

ศัตรูของมัน พรานใหญ่มั่นใจว่า มันจะต้องซุ่มตัวอยู่ในละแวกไม่เกิน 2 กิโลเมตรนี้เอง สำหรับเจตนาเตรียมแผนพิฆาตของมัน

“อาจหลบเข้าหุบ หรือมายก้ขึ้นเขาไปแล้วก็ได้ครับ ผู้กอง”

นั่นเป็นความเห็นของแงซาย ซึ่งก็มีเหตุผลไม่น้อยเหมือนกัน เพราะในเวลากลางวัน โดยเฉพาะตอนหัวรุ่งเช่นนี้ นิสัยของควายป่ามันจะเข้าไปซ่อนกายอยู่ในดงทึบ

“ผมว่ามันน่าจะเผ่นไปไกลลิบที่เดียวตอนที่เชษฐายิงเสียตัวนั้นตอนใกล้รุ่ง การที่เสือเข้ามาใกล้ที่พักของเรา ก็แปลอยู่ชัดแล้วว่าไอ้ควายตัวนั้นจะต้องไม่อยู่ในละแวกใกล้เคียง ส่วนอีกอย่างหนึ่ง ตอนที่เสียงปืนดังขึ้น เท่ากับไปเตือนให้มันออกห่างไปอีก แทนที่จะคิดอยู่ใกล้”

ไชยยันต์คาดคะเนตามเหตุผลของเขาบ้าง รพินทร์ยังไม่ออกความเห็นใดๆทั้งสิ้น บอกให้ทุกคนรอเขาที่ริมฝั่งธารก่อน ตนเองลุยข้ามตามรอยที่เห็นอยู่หายลับเข้าไปในดง ครู่ใหญ่ก็โผล่กลับมาทางปากด้านอีกด้านหนึ่ง

“วีแววของมันเป็นยังไงบ้าง?”

เซซฐาถามอย่างร้อนใจ

“บ้ายหน้าไปทางป่าหนามที่เข้าไปหลบอยู่เมื่อเย็นวานนี้
ครับ ทายไม่ถูกกว่าจะเข้าไปซุ่มอยู่ในนั้นอีก หรือจะเลยไปไหน
ผมตามรอยมันไปไม่ไกลนัก”

“เอาละ ไม่ว่าจะวางแผนเล่นกลอย่างไรกับเราสำหรับ
วันนี้ถึงไหนถึงกัน”

หัวหน้าคณะตัดสินใจเด็ดขาด

ทั้งหมดมีเวลาพักเตรียมตัวที่ธารน้ำนั้นในระยะเวลาสั้นๆ
ต่างวกน้ำขึ้นลูปศิระและใบหน้าพอให้ความชุ่มชื้นและกรอกน้ำ
ใส่กระติกจนเต็ม ระหว่างที่พรานใหญ่ทรุดตัวลงนอนพักพาบอยู่
ที่หินราบเรียบก้อนหนึ่ง จุ่มใบหน้าลงไปสายอยู่ในน้ำห่างจาก
คณะนายจ้างของเขาที่กำลังหารือกันเบา ๆ ออกมาทางริมฝั่ง
ด้านหนึ่ง พอเงยหน้าขึ้นสะบัดน้ำ ก็เห็นคารินมาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้า ถืออะไรชนิดหนึ่งไว้ในมือ แต่ไขว่หลังไม่ให้เขาเห็น

“จะหยุดพลตั้งหลักกันที่นี้นานสักเท่าไร?”

หล่อนถามเรียบ ๆ รพินทร์ตบที่ต้นคอแรง ๆ แล้ววักน้ำ
เทกรอกลงไปทางคอเสื้อด้านหลัง จนแผ่นหลังเปียกชุ่ม

“ก็นานพอที่จะให้ทุกคนตั้งสติ เตรียมกายเตรียมใจให้
พร้อม แต่ไม่นานจนถึงขนาดที่จะให้ใครนอนเปลื้องผ้าผืนแดงได้
ทำไมครับ อยากอาบน้ำเสียก่อนสักมือหนึ่งกระมัง?”

“เปล่า!”

หล่อนกระซอกเสียงห้วนๆ

“ที่ถามก็เพราะอยากจะแนะว่า ในระยะเวลาสั้นๆที่เรา
พักกันอยู่นี้ คุณควรระวังป่าไผ่คางออกเสียวบ้าง ป่ารอบด้าน
มันน่ากลัวอยู่แล้ว อย่าให้ใบหน้าของคนนำทางเป็นป่าไปด้วย
มันไม่จำเริญตาสำหรับนายจ้าง”

รพินทร์ลูบที่ตบแก้มอันเขียวคล้ำไปด้วยเคราดก เลิกคิ้ว
ดูทรวดทรงองค์ออร์ที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“ขอโทษ ที่จ้างมานี้นะ จ้างมาเพื่อความจำเริญตาหรือว่า
จ้างมาเพื่อนำทาง”

“ก็จ้างมาให้ นำทางนะสิ”

“แล้วหน้าผมจะเป็นป่า มันทำให้บริการตามสัญญาจ้าง
เสื่อมสมรรถภาพลงงั้นรี”

“อย่างน้อยมันก็ผิดวินัยของลูกจ้างที่ดี ไม่มีนายจ้าง
ที่ไหนหรอก ที่อยากจะเห็นคนงานของตัวหมวดเครารุงรังราวกับ
โจรห้าร้อย มันไม่สุภาพเลย”

“ผมเป็นมัคคุเทศก์นำเดินป่านะครับ ไม่ใช่มัคคุเทศก์เดิน
ชมกรุง”

“นั่นแหละยิ่งร้ายใหญ่เลยทีเดียวนะ คณะเดินป่าชุดนี้มีผู้หญิง
ติดตามด้วยคนหนึ่ง เป็นคนขวัญอ่อน แล้วก็ตาฝาดงายๆ ระหว่าง
บุกป่าเข้าไปด้วยกันมองเห็นหน้าพรานนำทางกลายเป็นหน้าเสือ
หรือหน้าหมาไป อุบัติเหตุจากการยิงเพราะเข้าใจผิดก็อาจเกิดขึ้น
ได้ วิธีปลอดภัยที่สุดคือ ทำหน้าให้เกลี้ยงๆเหมือนมนุษย์ปุถุชน
ธรรมดา สังเกตเห็นจำได้ง่ายๆดีกว่า”

จอมพรานหัวเราอยู่ในลำคอ

“ผมไม่เคยพกมีดโกนในขณะออกป่า”

“ไม่เป็นไร ฉันแก้ปัญหาให้ได้ เอ้า! จัดการเสีย”

พร้อมกับพูด หล่อนเอามือที่ไขว้หลังออกมา เตะเครื่อง
โกนหนวดไฟฟ้าที่ใช้ถ่านแบตเตอรี่แล้วโยนมาให้ รพินทร์รับไว้
ฉิวปากหวิว

“นี่คุณหญิงพกเครื่องโกนหนวดไฟฟ้าติดตัวอยู่เสมอ
หรือ?”

“บ้า! ของพี่ใหญ่อะ ฉันขอยืมเขามาให้ ทนราคาญ
ลูกนัยน์ตาอยู่ไม่ไหว”

ว่าแล้วหล่อนก็ผละไปรวมกลุ่มอยู่กับเซษฐาและไชยยันต์

รพินทร์หัวเราะหึๆอยู่เช่นเดิม จัดการโกนหนวดเคราออก
จนเกลี้ยงเกล่าในระยะเวลาอันรวดเร็ว พลังก็บ่นอยู่ในใจว่า
ม.ร.ว.สาวคู่ोरิคนี่สร้างเรื่องยุ่งปวดหัวให้เขาอยู่ตลอดเวลา
ไหนจะภาระรับผิดชอบอันหนักอึ้ง ในจะเรื่องจุกจิกกวนใจ
สารพัด คิดไว้แต่แรกไม่ผิดเลย

ดูเอาเถอะ แม้แต่เสรีภาพในด้านส่วนตัว หล่อนก็ยังเข้ามา
บังคับควบคุม

หมวดเคราะห์ของเขา ต่อให้มันรุ่งรังแคไหน ดูเป็นโจร
หำร้อยอย่างไร (ที่หล่อนว่า) มันก็ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับหล่อน
สักนิด ช้ำยังเข้าใจขู่ว่าหล่อนอาจเปลืองเฝ้าเขาเข้าเพราะ
เข้าใจผิด

มันไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องมาทนเสี่ยงกับคำขู่แบบแผลงๆ
ของผู้หญิงรั้นๆ ชอบเอาชนะอย่างหล่อน ใครจะรู้ได้ ขึ้นดื้อ
ไม่ยอมโกน หล่อนอาจแกล้งยิงเอาจริง าก็ได้ไม่โอกาสใด
ก็โอกาสหนึ่ง แม้จะเป็นการแกล้งยิงแบบขู่เพื่อให้คำสั่งของตน
สัมฤทธิ์ผล เขาก็ไม่ต้องการจะทดลอง!

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ภายใต้การนำของรพินทร์ ทั้งหมด
ลุยข้ามลำธารแคบๆตามรอยมิ่งสาตวันนั้นไป ซึ่งทิศทางก็คือ
หนทางที่คณะทั้งหมดเดินทางมาแล้ว เมื่อเย็นวานนั้นเอง
อากาศในเวลาเช้ากำลังสดชื่นเย็นสบาย สะดวกแก่การเดินทาง
อย่างยิ่ง รอยของมันแสดงว่าเดินอย่างสบายไปตามทางด่าน
ไม่ได้บุกแหวกเข้าพง และจริงตามที่รพินทร์บอกไว้ มันเดินขึ้น
เนินเรียบไปทางไหล่เขาเตี้ยๆ แล้ววกลงสู่ด้านตะวันตกของ
ลูกเขา บ่ายหน้าย้อนกลับไปทางป่าหนามอันแน่นทึบซึ่งเป็น
ชัยภูมิที่มันหลบเข้าคุ่มอยู่เมื่อพลบค่ำของเมื่อเย็นวาน รอย
ซึ่งใหม่สด ทุร้อน ทุฟุ้งอยู่ชัด จนดูเหมือนว่ามันเพิ่งจะเดิน

ล่วงหน้าคณะติดตามไปเมื่อไม่กี่อึดใจนี้เอง หินเล็กๆบางก้อน
ที่มันเหยียบพลิกไวยังปรากฏรอยดินที่ขึ้น และกิ่งไม้บางกิ่ง
ที่ถูกกระแทกหักยางยังออกซึมๆ

ก่อนจะลงจากเนินไหล่เขา รพินทร์ เกิด และแงชาย
ช่วยกันตรวจทิศทางลม ส่วนเชษฐาปีนขึ้นไปบนโขดหินลูกหนึ่ง
ใช้กล้องส่องทางไกลส่องสำรวจลงไปยังละเมาะสลัดกับทุ่งแฝก
เบื้องล่างติดต่อกับป่าหนาม ดารินกับไชยยันต์ก็ลงสำรวจ
พิจารณารอยตีนของมันที่เหยียบดินอ่อนไว้บริเวณหนึ่ง เพื่อให้
ชัดตาขึ้นใจโดยไม่สับสน หากจะพบเห็นอีกในเวลาข้างหน้า

ทางลมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ขณะนี้มันพัดจากเชิงเขา
ลงไปสู่ทุ่งราบเบื้องล่าง แดดในเวลาเก้าโมงเช้าเริ่มจะกล้าขึ้น
เชษฐาผู้สำรวจภูมิประเทศด้วยกล้องก็กระโดดกลับลงมา

“ผมเชื่อว่ามันหลบเข้าไปในดงหนามนั่นแน่ๆ โดยอาจ
คิดว่าเป็นสถานที่ปลอดภัยและได้เปรียบที่สุดของมัน ชนิดที่
พวกเราไม่กล้าตามเข้าไป ป่าหนามทั้งหมดนั้นอาณาเขต
สักเท่าไรครับ?”

“ประมาณไม่น้อยกว่า 5 ตารางกิโโลเมตรครับ สุด
ด้านหลังประชิดกับเชิงเขาชั้นที่เห็นผาหินขาวโลงลิบ ๆ อยู่
ซ้ายมือออกทุ่งแฝกติดต่อกับป่าแดง ลักษณะเป็นทุ่งโลง
โดยตลอด แต่ขวามือนำลงสู่ธารน้ำสายเดียวกับที่เราข้ามมา
เมื่อเข้านี้ ในตอนเหนือขึ้นไปจากนั้นก็เข้าหุบเขาขึ้นเขาใหญ่
ลูกโน้น”

“เราอยู่เหนือลมมันในขณะนี้ไม่ใช่หรือ?”

ไชยยันต์เอ๋ยเบา ๆ บ้องตาดูดวงตะวัน แล้วสังเกตไปตาม
ยอดไม้

“ครับ นี่เป็นเรื่องหนักใจ เราต้องอ้อมไหล่เขาลงไป
ทางด้านใต้ตัดเข้าละเมาะทางด้านซ้ายนั้น แล้ววกขึ้นมาอีก
ทีหนึ่ง ระยะทางไกลออกไปหน่อย แต่ก็ไม่มีทางเลือก”

“ตกลง! กำหนดแผนแบ่งเป็นกำลังซ่อมความเข้าใจกัน
เสียเดี๋ยวนี้เถอะ ประเดี๋ยวยุ่งยากในเวลาจะทันหัน”

เชษฐารอบคอบ เตือนขึ้น

พรานใหญ่ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้น ใช้กิ่งไม้สเกดซ์
คร่าว ๆ เป็นแผนที่ลงกับพื้นดิน ทุกคนมุงล้อม

“มีอยู่สามทางสำหรับมันในขณะนี้ คือหนึ่ง...หลบซ่อนอยู่
ในป่าหนาม สอง...ออกทางทุ่งแฝกด้านซ้ายมืออันเป็นทางใต้ลม
และสาม...ข้ามธารขึ้นหุบทางด้านขวามือทางด้านเหนือลม แต่
ผมอยากจะเชื่อว่าถ้ามันจะออกจากป่าหนามนี้ มันควรออก
ทางด้านตามลมมากกว่า คือทางซ้ายมือออกทุ่งแฝก เมื่อมาถึง
บริเวณป่าหนาม หกคนของเราจะแบ่งออกเป็นสองพวก สามคน
บุกเข้าไปทางด้านซ้าย อีกสามคนแยกเข้าไปทางด้านหน้า
ปล่อยทางด้านขวามือเป็นทางขึ้นหุบทั้งไว้”

“ผม แงซาย ไชยยันต์ พวกหนึ่ง คุณ น้อย กับเกิด
อีกพวกหนึ่ง”

หัวหน้าคณะเดินทางกำหนดให้ พรานใหญ่ผิงกหัวรับ
อย่างง่าย ๆ

ทุกครั้งของการกำหนดแบ่งพวก เชษฐาจะต้องส่ง
น้องสาวคนสวยอันเป็นภาระหนักสุดในขณะให้มาอยู่ในความ
รับผิดชอบของจอมพรานเสมอ นั้นแปลว่าเชษฐามองไม่เห็น

ใครจะทำหน้าที่นี้ได้ดีไปกว่าเขา แม้กระทั่งตัวเอง ในภาวะเสี่ยงอันตราย ซึ่งทุกคนเข้าใจดี

เชษฐาเลือกเอาทางซ้ายมืออันเป็นทุ่งแฝก เพราะฉะนั้นทางด้านหน้าซึ่งเป็นของรพินทร์ พรานใหญ่หันไปทางเงชาय ผู้จะทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์สำหรับฝ่ายเชษฐา

“จะพบมันหรือไม่ก็ตาม ให้ออกมาสมทบกับฉันทางธารน้ำด้านขวา ใครออกมาถึงก่อนเป็นฝ่ายรอดอย เข้าใจไหม?”

หนุ่มกะเหรี่ยงพเนจรพยักหน้ารับคำ เมื่อนัดแนะเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว รพินทร์ก็นำไต่ขึ้นเขาเตี้ยๆ โดยจากทางด้านที่เดินมาแต่เดิม อาศัยทางอพยพของสัตว์อ้อมลงทางซ้ายทุ่งด้านใต้อันเป็นทางไต่ลม หนทางเต็มไปด้วยความรกที่บสูงชันลำบากต่อการเดินอย่างยิ่ง

กินเวลาถึงชั่วโมงเต็มกว่าจะมาถึงเป้าหมายที่ต้องการ ทุกคนเหวี่ยงออกท่วมกายเป็นริ้วรอยไปด้วยหนามและกิ่งไม้ขว่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจาริน แต่หล่อนไม่ได้ปริปากคำใดเลย พี่ชายและไชยยันต์คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ ในขณะที่ปีนขึ้นหรือไต่ลงหนทางชันตามไหล่เขา

ครั้งหนึ่งในขณะที่ไต่ลงมาตามหนทางลาดชันด้านขวา เป็นโตรกเหวลึก กิ่งเถาวัลย์แห่งหนึ่งที่หล่อนใช้เหนี่ยวหนพยุงกายขาดหักออก ร่างของหญิงสาวเสียหลักพลิกกลิ้งลงไปอย่างหวาดเสียว โชคดีที่รพันท์กับแฉายไต่ล่องหน้าลงไปก่อนแล้ว ทั้งสองหันขวับมาเพราะได้ยินเสียงเอะอะของเชษฐากับไชยยันต์ผู้เห็นเหตุการณ์เพราะอยู่เบื้องหลัง พรานใหญ่คิดว่าตัวดารินไว้ได้อย่างหวุดหวิด แต่น้ำหนักตัวประกอบกับความแรงที่หล่อนกลิ้งลงมา และหนทางที่เผลาดเช่นนั้น พอปะทะหล่อนไว้ได้ เขาก็เสียหลักไถลลื่นเซคะมำหน้าลงไปพร้อมกับหล่อนอีกครั้ง พอดีแฉายผู้เอาหลังยันต้นไม้ใหญ่คอยทำอยู่ตะครุบไว้ได้ทั้งสองคน เลยพากันเสียหลักล้มลงหมดทั้งสามคน แต่ติดอยู่ที่โคนไม้นั่นเอง จวนเจียนจะหลุดขอบเหวลงไป

ทุกคนใจหายใจคว่ำในอุบัติเหตุนั้น แม้แต่รพันท์เอง แต่เจ้าตัวคนประสบอุบัติเหตุกลับหัวเราะออกมาอย่างสนุกสนาน ภายหลังจากที่แฉายเหนี่ยวแขนหล่อนพยุงให้ยืนขึ้น หล่อนไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมากไปกว่าถลอกปอกเปิกบ้างเล็กน้อย หันไปกล่าวขอบใจพรานใหญ่กับแฉายราวกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

เซษฐา ไชยยันต์ และเกิดพากันไต่ตามลงมาโดยเร็ว เมื่อมาถึงเห็นดาริน รพินทร์ กับแงซายเป็นปกติเรียบร้อยดี ต่างก็ถอนใจออกมาโล่งอก

“ระวังหน้อยน้อย!...”

พี่ชายจ้องดูน้องสาวด้วยความเป็นห่วงและหนักใจยิ่ง

“เหนื่อยมากกระมัง?”

หล่อนหัวเราะเสียงใส บ้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่บนใบหน้า ปราศจากแววตื่นเต้นตกใจอะไรกับอุบัติเหตุเมื่อครู่

“เปล่าหรอกค่ะ ไม่ทันดูให้ถนัดเสียก่อนไปจับเอากิ่งเถาว์วัลย์ผุเข้า มันขาดก็เลยเสียหลัก พี่ใหญ่โปรดย่ากังวลไปเลย เรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน”

เสียงพี่ชายกับไชยยันต์ปนพ้ออย่างไม่วายอกสัน-
ขวัญชวนในเหตุการณ์เมื่ออดีตที่แล้วมา รพินทร์สีหน้าเฉยๆ
ลอบชำเลืองมองไปทาง ม.ร.ว.หญิงคนสวยนักผจญภัยเยี่ยมยอด
สติและกำลังใจ ความกล้าหาญของหล่อนผิดธรรมชาติของ

ผู้หญิงสามัญเอาจริงๆ อนาคตข้างหน้าเห็นจะไม่ต้องกังวลมากนัก เขาคิดด้วยความปลอดโปร่งใจขึ้น

หยุดพักพอลมหายใจทั่วท้องดีแล้ว ต่างก็รุดหน้าต่อไป อย่างบุกบันทรหด จนกระทั่งมาถึงชายดงด้านใต้ตัดป่าหญ้าคา และละเมาะเตี้ยๆอีกสองแห่ง ก็มองเห็นป่าหนามอันแน่นทึบ อยู่เบื้องหน้า ตำแหน่งใต้ลมตามที่พรานใหญ่ต้องการ รพินทร์ เดินเลาะตรวจรอยอย่างระมัดระวังอยู่ครู่ใหญ่ หยั่งทิศทางลม เพื่อความแน่ใจอีกครั้ง ก็หันมาโบกมือเรียกทุกคนเข้าไปร่วม สมทบเพื่อบอกแผนขั้นสุดท้าย

ต่างปลดเครื่องหลังที่บรรจุน้ำของใช้จำเป็นออกวางกอง รวมกันไว้ได้ชุ่มฉ่ำเพื่อการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วสะดวกที่สุด โดยไม่เกะกะเป็นภาระ คงมีแต่ปืนคู่มือและกระสุนสำรองเท่านั้น ก่อนที่เงาชายจะนำเชษฐาและไชยยันต์แยกไปยังทิศทางที่ตกลง กันไว้ หัวหน้าคณะเดินทางส่งมือให้เขาจับ รพินทร์ยิ้มกระซิบ

“ขอให้โชคดีนะครับ คุณชาย!”

“ฝากน่อยด้วย!”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ”

ฝ่ายเซษฐาตัดด้านเล็ก ๆ ลับพุ่มไม้ไป พรานใหญ่หันมาทาง ม.ร.ว.หญิงดาริน เห็นหล่อนเทน้ำในกระติกกรอกใส่ปากดื่มเสียเต็มอ้อมรากับจะเผื่อไว้สำหรับเหตุการณ์ข้างหน้า แกะหมากฝรั่งออกมาใส่ปากเคี้ยวพลางเล็กคิ้วส่งมาให้เขา จอมพรานโคลงศีรษะช้า ๆ กิ่งอ่อนใจกิ่งชัน ๆ ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น โบกมือเป็นสัญญาณ แล้วนำออกเดินเลาะลัดทางด้านอีกด้านหนึ่งอ้อมไปทางตะวันออกของบริเวณป่าหนามอันรกชฎี กรอบแดงเห็นเป็นดงอยู่เบื้องหน้า หล่อนเดินตามหลังเขา ปิดท้ายด้วยเกิด

ตะวันใกล้เที่ยง แดดแสงอำวระอุไปทั่วบริเวณทุ่งราบกลางฤดูแล้ง เปลวแดดที่ระเหยขึ้นสู่อากาศแลดูระยิบระยับราวกับมองผ่านเตาหมายักษ์ ยิ่งใกล้ดงหนามเข้าไปก็ยิ่งปราศจากที่กำบัง เพราะต้นไม้สลัดใบร่วงโกร๋นเห็นแต่กิ่งก้านว่างเปล่าเหมือนโครงกระดูกกลางทะเลทราย

ไม่มีวีแววของสัตว์ใดทั้งสิ้น แม้แต่นกเล็ก ๆ สักตัว